

عليه وسلم-
سَبْىٌ،
فَإِذَا
امْرَأَةٌ
مِن.َ
السَّبْىِ
قَدْ
تَحْلُبُ
ثَدْيَهَا
تَسْقِي،
إِذَا
وَجَدَتْ
صَبِيًّا فِي
السَّبْىِ
أَخَذَتْهُ
فَأَلْصَقَتْهُ
بِبَطْنِهَا
وَأَرْضَعَتْهُ، فَقَالَ
لَنَا
الن.َّبِيُّ
-صلى اللَّه
عليه وسلم- "
أَتَرَوْنَ
هَذِهِ
طَارِحَةً
وَلَدَهَا
فِي النَّارِ ".
قُلْنَا َ
وَهْىَ
تَقْدِرُ
عَل.َى أَنْ َ
تَطْرَحَهُ
فَقَالَ "
اللَّهُ
أَرْحَمُ
بِعِبَادِهِ
مِن.ْ هَذِهِ
بِوَلَدِهَا ".
“Hz. Peygamber’in huzuruna Hevazin kabilesinden bazı esirler getirilir. Bunların içinde emzikli bir kadın da vardır. Lâkin bu emzikli kadın çocuğunu kaybetmiştir. Yüreği acılı anne bir yandan çocuğunu ararken bir yandan da önüne gelen çocukları kucağına alıp emzirir. Nihayetinde esirler arasında çocuğunu bulunca dünyalar onun olur ve kucağına sımsıkı sarmalar, bir yandan öperken bir yandan da onu emzirmeyi sürdürür. Kadını izlemekte olan Rahmet Peygamberi, kadının bu davranışlarını örnek göstererek, Cenab-ı Hakk’ın kullarına olan sevgi ve merhametini hatırlatır ve Sahabeye yönelerek:

“Şu kadının ¸ocuğunu ateşe atacağını d¨ş¨n¨r m¨s¨n¨z?” diye bir soru tevcih eder. Sahabe: “Hayır, g¨c¨ yettiği s¨rece atmaz” diye cevap verir. Bunun ¨zerine Hz. Peygamber: “İşte Allah, bu kadının ¸ocuğuna olan şefkatinden daha ¸ok kullarına merhametlidir” buyurarak merhametin, m¨şfikliğin ¨nemine vurgu yapar.[1] Hz. Peygamber'in b¨t¨n canlılara y¨nelik şefkat ve merhameti engindi. T¨m canlılarla olan ilişkilerinde bunlar temel esastır. Ancak o, ¸ocuklara bu konuda ayrı bir ¨nem vererek ¡يْسَمِنَّامَنْلَمْيَرْحَمْصَغِيرَنَا،وَيَعْرِفْشَرفَكَبِيرِنَا" K¨¸¨klerimize şefkat g¨stermeyen, b¨y¨klerimizin (b¨y¨kl¨k) şerefini tanımayan bizden değildir. " [2]buyurur. 18 yaşına kadar Hz. Peygamber'in evinde b¨y¨yen Hz. Enes, عنأنسٍرَضِيَاللّهُعَنْهقال:دَخَلْنَامَعَرَسُولِاللّهِعَلىأبِىسَيْفٍالْقَيْنِ،وَكَانَظِئْراًابْرَاهِيمَبْنِرَسُولِاللّهِفَأخَذَرَسُولُاللّهِإبْنَهُفَقَبَّلَهُوَشَمَّهُ"¸oluk ¸ocuğuna karşı Hz. Peygamber'den daha şefkatlisini hi¸ g¨rmedim. Oğlu İbrahim'in Medine'nin bir kenarında oturan bir s¨tanesi vardı. Kocası bir demirciydi. Beraberinde bizi de alarak oraya, ¸ocuğu sık sık g¨rmeğe giderdi. Varınca ¸ocuğu kucaklar, ¨per, koklar ve bir s¨re sonra dönerdi". Torunları Hasan veya H¨seyin'i ¨perken Hz. Peygamber'i g¨ren Akra ibn Habis bunu yadırgayarak إنَّلِىعَشْرَةًمِنَالْوَلَدِمَاقَبَّلْتُ

مِنْهُمْ
أحَداً "Benim on çocuğum var,
hiçbirini de öpmedim" der. Hz. Peygamber ona dönerek şu cevabı verir:
مَنْ َ
يَرْحَمُ
َيُرْحَمُ
 "Yaratılmışlara şefkat göstermeyene Allah da rahmet etmez".[\[3\]](#) Yine, - Siz
çocuklarınızı öpüyor musunuz? Diye sordular. Peygamberimiz:
نَعَمْ Fakat biz, Allah’a yemin ederiz ki,
onları öpüyoruz, dediler. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem:
أَوَ
أَمْلِكُ
إِنْ كَانَ
اللَّه نَزعَ
مِنْ
قُلُوبِكُمْ
الرَّحمَةَ “Allah
sizin kalplerinizden merhamet duygusunu çıkarıp almışsa, ben ne yapabilirim ki!”
buyurdu.[\[4\]](#)Demiştir. Bu şefkatten yararlanmada kız ve erkek çocukları arasında hiç
fark yoktu. Peygamberimiz kızı Fatıma'yı çok sever, iltifat eder ve öperdi.
Sahabelerinden Abdullah'ın kızı Cemre der ki: "Küçükken babam beni
Resûlullah'a götürdü ve 'Şu kızım için Allah'a dua buyurun' dedi.
Resûlullah beni kucağına aldı, elini başıma koydu ve bana dua etti". [\[5\]](#) Hz. Peygamber,
çocuklarına karşı müşfik ve onlara düşkün olan kadınları takdir ederek
tüm anneleri böyle olmaya teşvik etmiştir.
نِسَاءُ
قُرَيْشٍ
خَيْرُ
نِسَاءِ
رَكِبْنَ
ا“بِلَ،
أحْنَاهُ على
طِفْلٍ فِي
صِغَرِهِ، " "Kureyş kadınları,
deveye binen kadınların(Arap kadınlarının) en hayırlılarıdır: Çünkü onlar
çocuklarına son derece müşfik ve düşkündürler"[\[6\]](#) buyurmuştur. Bir
defasında iki çocuğundan birini sırtına almış, diğerini de elinden tutmuş huzuruna gelen ve
Hz. Aişe'nin ikram ettiği üç hurmadan ikisini beraberindeki iki çocuğuna birer
tane verip üçüncüsünü kendine ayırdığı halde, az sonra bunu
da çocuklarına yarımşar veren bir kadına, bu şefkatinden dolayı Şöyle buyurmuştu
مَا
عَجَبُكِ؟
لَقَدْ
دَخَلَتْ
بِهِ
الْجَنَّةَ "Buna hayret
mi ettin? Kadın bu davranışı sebebiyle cennete girdi"[\[7\]](#) Hz. Peygamber'in hoş kokulu reyhan
çiçeğine benzetip وإنّكمْ

لمن رَيْحانِ
اللّهِ تعالى
ى "Ve siz Allah'ın reyhanındansınız." [8] dediği çocukları kucaklayıp
öptüğüne dair örnekler pek çoktur. Özellikle
ى "Dünyada iki reyhanım" [9] buyurduğu Hasan ve Hüseyin'i sık sık çağırıp
koklar, bağına basar ve onlara dua ederdi. Ebû Katâde (radiyallâhu anh)
rivayetine göre: كَانَ
رسولُ اللّهِ #
يُصَلِّى
بِالنَّاسِ
وَهُوَ
حَامِلٌ
أُمَامَةَ
بِنْتَ
زَيْنَبَ
بِنْتِ
رَسُولِ
اللّهِ # فإذَا
سَجَدَ
وَضَعَهَا،
فإذَا قَامَ
حَمَلَهَا "Resûlullah
(aleyhissalâtu vesselâm), kızı Zeyneb'in kerîmesi olan torunu
Ümâme'yi omuzunda taşıdığı halde halka namaz kıldırırdı. Secdeye varınca
çocuğu (yana) bırakır, kıyâm için doğrulunca tekrar omuzuna alırdı.” [10]
Ondaki bu özellik sadece kendi çocuklarına karşı bir evlat sevgisinden çok,
istisnasız bütün çocuklara yönelikti. Zeyd'in oğlu Usame der ki: "Allah'ın
Elçisi beni bir dizine, (torunu) Hasan'ı diğer dizine oturtur, sonra ikimizi birden bağına
basar ve 'Ey Rabbim, bunlara merhamet et, ben bunları çok seviyorum' derdi". [11]
ى Haris oğlu Rebî'a'nın şu sözleri de bu gerçeği göstermektedir:
ى "Babam beni, Abbas da oğlu Fadl'ı Resûlullah'a gönderdi. Huzuruna girdiğimiz
zaman bizi sağı sollu oturttu ve bizi öylesine sıkı kucakladı ki daha kuvvetlisini
görmedik". [12] O, çocuklarda din farkı gözetmemiş, gayri Müslimlerin
çocukları da onun şefkat deryasından nasiplerini almışlardır.
أنَّ غَُماً
مِنَ
الْيَهُودِ
كَانَ
يَخْدُمُ
النّبيَّ .
فَمَرِضَ
فَعَادَهُ
النّبيُّ .
فَقَعَدَ
عِنْدَ
رَأسِهِ
فَقالَ لَهُ:
أسْلِمْ.

فَنَظَرَ إلى
أبيه وهو
عنده، فقَالَ
أطِع أبا
القاسِم
فأسلم، فخرج
النبيُّ .
وَهُوَ
يَقُولُ:
الحَمْدُ
للّهِ
الَّذِي
أنْقَذَهُ
بِى مِنَ
النَّارِ Hz. Enes (radiyallâhu
anh) anlatıyor: "Yahudilerden bir çocuk Resûlullah (aleyhissalâtu
vesselâm) 'a hizmet ediyordu. Bir gün hastalandı. Resûlullah onun ziyaretine
geldi. Başucunda oturdu ve: "Müslüman ol!" buyurdu. Çocuk yanında durmakta
olan babasına baktı. Babası da: "Ebû'l-Kasım'a itaat et!" diye emretti. Çocuk derhal
Müslüman oldu. Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) oradan
ayrıldığı vakit şöyle diyordu: "Onu benim vesilemle ateşten kurtaran Allah'a hamdolsun[13]
Ve bir defasında أنَّهَا
أتَتْ بِابنٍ
لهَا صَغِيرٍ
لَمْ يَأكُلِ
الطَّعَامَ
إلى رسولِ
اللّهِ .
فَأجْلَسَهُ
في حِجْرِهِ
فَبَالَ عَلى
ثَوْبِهِ Ümmü Kays Bintu
Mihsan (radiyallâhu anhâ) anlatıyor: "Ben, henüz yemek yemeyen
küçük bir oğlumla Resulullah (aleyhissalâtu vesselâm)'a gitmiştim.
Varınca, çocuğu kucağına oturttu. Derken çocuk elbisesine akıttı. [14]
"Çocuklarla o kadar içice olmuştu ki, bir defasında yarış yapan çocukları
görmüştü de, onların neşesine katılmak için birlikte koşmuştu."
Peygamberimiz (sav) çocukların eğitilmeleri ve güzel ahlak ile terbiye edilmeleri
üzerinde de durmuş ve bu konuda birçok tavsiyede bulunarak yol göstermiştir.
Peygamberimizin (sav) bu konudaki sözlerinden bazıları şöyledir:
مَا نَحلَ
والدٌ
وَلَداً من
نُحْلٍ أفضلَ
من أدبٍ
حَسَنٍ "Bir baba çocuğuna güzel
ahlaktan daha üstün bir miras bırakamaz." [15] "Çocuğun, babası
üzerindeki haklarından biri ismini ve edebini güzel yapmasıdır."

